

Psalm 9

1 Een psalm van David, voor de koorleider, op: 'Dood van de zoon'.

De betekenis van de Hebreeuwse uitdrukking *mûth-labben* is omstrede. Het zou "dood van de zoon" kunnen betekenen, maar ook: "dood van Labben" (waarbij Labben een eigenaam is). De taalgeleerde Wilhelm Gesenius beschouwde *mûth-labben* als een muzikale term. Het zou betekenen: "voor een jongenssopraan". Anderen denken dat *mûth-labben* de titel was van een bekend lied. Op de melodie van dat lied zou de psalm zijn gezongen. Dr. E. W. Bullinger meende, dat er in het woord *labben* een jota was weggevallen. Volgens hem zou er in de oorspronkelijke tekst *mûth-labbein* hebben gestaan, wat "dood van de kampvechter" betekent. Psalm 9 (of Psalm 8, zie onder) zou verband houden met Davids overwinning op de reus Goliath.

De woorden: "Voor de koorleider, op 'Dood van de zoon'" zijn misschien het onderschift van Psalm 8 geweest, en niet het opschrift van Psalm 9¹. In Psalm 8 wordt namelijk gesproken over een "mensenzoon", die "een weinig" (of: "voor korte tijd") beneden de engelen is gesteld, maar uiteindelijk met eer en glorie is gekroond. Volgens Heb. 2:5-18 hebben deze woorden betrekking op het aardse leven en de kruisdood van de Messias, die werden gevolgd door Zijn opstanding en onvergankelijke heerlijkheid. Volgens de Concordant Literal Version zou *ol'mûth labben*: "de *eeuwen* van de zoon" betekenen. In Psalm 8 wordt immers de koninklijke heerschappij van de Mensenzoon bezongen (Psa. 8:7-9), en die heerschappij zal zichtbaar worden in de toekomstige eeuwen (vgl. Luk.1:33, Efe. 1:10, 2:7).

Uitleggers die veronderstellen dat de woorden: "Voor de koorleider, op: 'Dood van de zoon'" met Psalm 9 en niet met Psalm 8 moeten worden verbonden, menen dat de zoon in kwestie *Absalom* was: de zoon van David die een geweldig leger op de been bracht om zijn vader af te zetten, maar uiteindelijk zelf de dood vond. Hoewel Absaloms leger aanzienlijk groter was dan dat van David, behaalden de mannen van David de overwinning. De vijanden deinsden terug en kwamen om, want de HEERE was met David (Psa. 9:4).

Psalm 9 zou bij verschillende gelegenheden kunnen zijn geschreven:

- a. *De overwinning van David op de reus Goliath* (1 Sam. 17). Allerlei gebeurtenissen die in de psalm worden genoemd hebben bij die geschiedenis echter niet plaatsgevonden. Het volk van de Filistijnen is toen bestraft, maar niet *meerdere* heidenvolken (Psa. 9:6). En de herinnering aan de Filistijnen is toen niet definitief en volkomen *vergaan* (Psa. 9:7).

---

¹ Zie het hoofdstuk over Psalm 7 (en daarin de verhandeling over Psalm 8:1 en Habakuk 3:19) voor nadere uitleg.

- b. *De overwinning van David op het leger van zijn zoon Absalom*, waarbij Absalom de dood vond (2 Sam. 18 en 19). Absaloms leger bestond echter uit Israëlieten, en niet uit “heidenvolken”. In Psalm 9 gaat het om een overwinning van de “Ik-figuur” op heidenen (Psa. 9:6). Hij werd niet bedreigd door zijn eigen volksgenoten.
- c. *De overwinning van Israël op de buurvolken*, kort na Davids troonsbestijging (2 Sam. 5:17-25, 8:1-14). In die dagen behaalde de koning inderdaad de overwinning over vele heidenvolken. Maar bij die gelegenheid werden de namen van de buurvolken niet “uitgewist”. Hun “nagedachtenis” is toen niet “met hen vergaan” (Psa. 9:6-7). De volken die David overwon werden Israël schatplichtig, maar bleven bestaan en bestonden eeuwen later nóg.

Profetische betekenis

Uit allerlei details in de psalm blijkt, dat de dichter niet spreekt over zichzelf. Psalm 9 heeft betrekking op de Zoon die aan David was beloofd. Omdat David een profeet was, kon hij namens de Messias in de “ik-vorm” spreken. Volgens de apostel Petrus is dit in meerdere psalmen het geval (Hand. 2:25-32). Psalm 9 beschrijft gebeurtenissen die de geschiedenis van David te boven gaan:

- i. Het lied beschrijft een oordeel van de HEERE waarbij de “goddelozen”, de mensen die met God geen rekening (willen) houden worden “omgebracht”, d.w.z. uit de wereld worden weggedaan (Psa. 9:6-7, Matth. 13:40-42, 13:49-50).
- ii. De psalmist bezingt de tijd waarin de HERE Zijn troon “gereed maakt voor het gericht” en de wereld “oordeelt in gerechtigheid” (Psa. 9:8). Het gaat om de tijd die door Israëls profeten de “dag van de HEERE” wordt genoemd, de dag waarop de Zoon des mensen komt (vgl. Hand. 17:31).
- iii. Op die dag zal blijken dat de Schepper niet heeft verlaten wie Hem zoeken (Psa. 9:11), want Hij zal aan allen het loon geven (Openb. 11:18).
- iv. Op die dag zal de HEERE denken aan het bloed van de onschuldigen, dat op aarde is vergoten, en de moordenaars hun daden vergelden (Psa. 9:13,19; vgl. Openb. 6:9-11, 20:4-5).
- v. Niet David, maar de Messias is “opgeheven uit de poorten van de dood” (Psa. 9:14). Hoewel Hij zich in het graf bevond, heeft Zijn lichaam geen ontbinding gezien. God heeft Hem opgewekt en Hem tot in de hoogste hemel opgeheven. De Messias is geplaatst aan Gods rechterhand.

vi. Op de dag die komt zal de HEERE “opstaan tot de strijd” (Psa. 9:21, vgl. Dan. 12:1, Openb. 12:7) en de heidenvolken schrik aanjagen (Openb. 6:15-17). Hun legers zullen dan door de Messias worden verpletterd (Joël 3:13, Zach. 12:11, Openb. 19:15, 19:19-21).

vii. Aan het begin van de 19^e eeuw schreef Ds. J.J. Le Roy daarom over Psalm 9: “Zoo vinden wij [hier] onder anderen duidelijk de verwachting van een aanstaand eeuwigdurend koninkrijk van God, gepaard met eene regtvaardige regering over de volken en een algemeen gerigt over de inwoners der wereld”².

2 Ik zal de HEERE loven met heel mijn hart, ik zal al Uw wonderen vertellen.

3 In U zal ik mij verblijden en van vreugde opspringen, ik zal voor Uw Naam psalmen zingen, o Allerhoogste!

Aan het begin van de psalm legt de dichter uit, waarom hij het lied heeft geschreven. Het is zijn bedoeling om de HEERE met heel zijn hart te loven. De psalmist is blij en dankbaar, want de HEERE heeft wonderen gedaan. In een schijnbaar hopeloze situatie heeft Hij het ongelooflijke doen gebeuren. Zo heeft Hij aan iedereen laten zien, dat Hij de “Allerhoogste” is. Vanwege de wonderen die hebben plaatsgevonden, kan de dichter zich “verblijden en van vreugde opspringen”. Hij gaat “psalmzingen”, dat wil zeggen: zingen en zichzelf begeleiden met muziekinstrumenten.

4 Want mijn vijanden zijn teruggedeinsd, zij zijn gestruikeld en van voor Uw aangezicht omgekomen.

5 Want U hebt mijn recht en mijn rechtszaak behartigd, U hebt Zich gezet op de troon, o rechtvaardige Rechter.

Uit vers 4 en 5 blijkt, dat de dichter werd bedreigd door een vijandige overmacht. Zijn situatie leek hopeloos. Naar menselijke maatstaven was het met hem afgelopen. Maar God had “wonderen” verricht (vgl. Psa. 9:2). De HEERE had ingegrepen, en wat niemand verwachtte, was gebeurd. De vijanden waren “teruggedeinsd”. Ze hadden zich angstig omgedraaid zodra de HEERE verscheen. Toen waren ze “gestruikeld” en “van voor Gods aangezicht omgekomen”. De HEERE had de rechtszaak van de psalmist behartigd en hem recht verschaft. De vijanden die zich hadden verzameld om de dichter uit de weg te ruimen, waren zélf omgekomen. Aangezien de psalmist een koning was, waren de vijanden vermoedelijk niet alleen tegen hem, maar ook tegen zijn volk en zijn leger opgetrokken.

---

² In: *Beschouwing der voorzeggingen des Ouden en Nieuwen Testaments, betreffende het nog toekomstige, in overeenstemming met elkander en met de Openbaring van Johannes*. Amsterdam: Hoogkamer en Höveker, 1846, hoofdstuk 2.

6 U hebt de heidenvolken bestraft, de goddeloze omgebracht, hun naam uitgewist, voor eeuwig en altijd.

Uit vers 5b en vers 6 blijkt, dat Psalm 9 tijdens het leven van David niet is vervuld. Want in Davids tijd is niet elke goddeloze omgebracht en is hun naam niet uitgewist “voor eeuwig en altijd”. De Hebreeuwse uitdrukking *le olam va ed* betekent letterlijk: “voor de eeuw en verder”, d.w.z. voor de toekomstige eeuw en de daarop volgende. Omdat David een profeet was (Hand. 2:30), keek hij vooruit naar de regering van de Messias. De “bestrafing” van de heidenvolken, het “ombrengen van de goddeloze” en het “uitwissen van hun naam” zal plaatsvinden aan het eind van de tegenwoordige boze eeuw: bij de “voleinding van de eeuw”, die in Mattheüs 13:39-42 en 13:49-50 wordt genoemd. Voor “de heidenvolken” en: “hun naam” gebruikt de psalmist in Psa. 9:6 een meervoudsvorm, maar voor “de goddeloze” gebruikt hij een enkelvoud. Met “de goddeloze” doelt hij misschien vooral op de goddeloze bij uitstek: “de mens van de zonde”, “de zoon van het verderf”, “de wetteloze”, de man die bij de voleinding van de eeuw de vijanden van God zal aanvoeren. Hij is de goddeloze die de Heer zal “verteren door de adem van Zijn mond en te niet doen door de verschijning van Zijn komst” (2 Thess. 2:1-8, vgl. Jes. 11:4, Openb. 19:11-21).

7 O vijand, zijn de verwoestingen voor altijd voltooid? Hebt u steden weggerukt? Hun nagedachtenis is met hen vergaan!

Vers 7 is in Bijbelvertalingen op uiteenlopende manieren weergegeven. Met de persoon die verwoestingen heeft aangericht en steden heeft weggerukt, kan de “goddeloze vijand” (Psa. 9:6-7) zijn bedoeld, maar ook de HEERE (die in vers 6 was aangeduid als “U”).

Volgens de HSV stelde de dichter een retorische vraag aan “de goddeloze”. Zolang die vijand nog niet uitgeschakeld was, richtten zijn legers grote verwoestingen aan en vaagden ze hele steden weg, maar door het ingrijpen van de HEERE was daar nu een eind aan gekomen. Zelfs de herinnering aan de glorie en macht van de vijandige heidenvolken was met hen vergaan. Binnen korte tijd zou niemand meer aan hen denken.

In de vertaling van het NBG (1951) is vers 7 als een constatering weergegeven: “De vijanden zijn weg – eeuwige puinhopen – want steden hebt Gij verwoest, zelfs hun gedachtenis is vergaan”. Volgens deze vertaling heeft *de HEERE* steden verwoest en hun gedachtenis doen vergaan, om de heidenvolken te straffen. Voor deze interpretatie kan men zich beroepen op Openb. 16:19 en Openb. 18. Bij de voleinding van de eeuw zullen “de steden van de naties vallen” en zal het grote Babylon worden verwoest.

In de Concordant Literal Version (CLV) is Psa. 9:7 weergegeven als een profetie: “Waar het de vijand betreft: Zij zullen als blijvende woestenijen eindigen, hun steden zult U verwijderen, de herinnering aan hen zal met hen vergaan”. Ook de CLV gaat er dus van uit, dat de verwoesting van de steden het gevolg is van het ingrijpen van de HEERE.

8 Maar de HEERE zetelt voor eeuwig, Hij heeft Zijn troon gereedgemaakt voor het gericht.

9 Hij Zelf zal de wereld oordelen in gerechtigheid en over de volken op billijke wijze rechtspreken.

Tegenover de vergankelijkheid van Israëls vijanden plaatst de dichter het blijven van de HEERE. Vanaf Zijn zetel overziet Hij het wereldgebeuren in alle tijden, en Hij zal op zeker ogenblik de wereld gaan richten (d.w.z. “rechtzetten”). Op dat moment zal Psa. 9:6-7 worden vervuld. In het boek Openbaring wordt getoond hoe de HEERE Zijn troon voor het gericht gereed maakt (Openb. 4). Dat God “de wereld zal oordelen in gerechtigheid en over de volken op billijke wijze zal rechtspreken” is een blijde hoop, waarnaar de psalmdichters uitzagen:

“Zeg onder de heidenvolken: De HEERE regeert; ja, vast staat de wereld, ze zal niet wankelen; *Hij zal over de volken op billijke wijze rechtspreken*. Laat de hemel zich verblijden en de aarde zich verheugen, laat de zee bulderen met al wat ze bevat. Laat het veld van vreugde opspringen met al wat erin is; dan zullen al de bomen van het woud vrolijk zingen voor het aangezicht van de HEERE, want Hij komt, want *Hij komt om de aarde te oordelen. Hij zal de wereld oordelen in gerechtigheid en de volken met Zijn waarheid*”. (Psa. 96:10-13)

“Juich voor de HEERE, heel de aarde, breek uit in gejuich, zing vrolijk en zing psalmen. Zing psalmen voor de HEERE met de harp, met de harp en met luid psalmgezang, met trompetten en bazuingeschal, juich voor het aangezicht van de Koning, de HEERE. Laat de zee bulderen met al wat ze bevat, de wereld juichen met wie haar bewoont. Laten de rivieren in de handen klappen, de bergen tezamen vrolijk zingen voor het aangezicht van de HEERE; want *Hij komt om de aarde te oordelen. Hij zal de wereld oordelen in gerechtigheid en de volken op billijke wijze oordelen*”. (Psa. 98:4-9)

Volgens de apostel Paulus zal deze profetie worden vervuld wanneer de Messias verschijnt:

“Met voorbijzien dan van de tijden der onwetendheid beveelt God nu aan de mensen, dat zij zich allen overal moeten bekeren, omdat Hij een dag heeft bepaald, waarop *Hij het aardrijk in gerechtigheid zal oordelen* door een man die Hij [daartoe] heeft bestemd,

waarvan Hij aan allen zekerheid heeft gegeven door Hem uit [de] doden op te wekken” (Hand. 17:30-31)

De HEERE zal het onrecht in de wereld uiteindelijk volmaakt rechtzetten. Niet alleen het onrecht dat mensen hun medemensen hebben aangedaan, maar ook de schade die de mens heeft aangericht in de natuur. De mensheid, de levende en de levenloze natuur zullen eenparig jubelen over de verschijning van de Rechter, en zullen beamen dat wat Hij doet recht is.

10 De HEERE is een veilige vesting voor de verdrukte, een veilige vesting in tijden van benauwdheid.

11 Wie Uw Naam kennen, zullen op U vertrouwen, omdat U, HEERE, niet hebt verlaten wie U zoeken.

De verzen 10 en 11 kunnen worden opgevat als een persoonlijk getuigenis van koning David. De dichter was bij meerdere gelegenheden op wonderlijke wijze gered door de HEERE: Toen hij werd vervolgd door koning Saul, door de Filistijnen, door de verzamelde heidenvolken en door zijn zoon Absalom. Volgens de psalmist stonden zulke ervaringen niet op zichzelf. Ieder mens die de HEERE zoekt en die op Hem vertrouwt mag hulp van Hem verwachten. In andere psalmen wordt over dit onderwerp gezegd:

“God is ons een toevlucht en kracht” (Psa. 46:2)

“...het heil van de rechtvaardigen komt van de HEERE, hun kracht ten tijde van benauwdheid. De HEERE zal hen helpen en hen bevrijden; Hij zal hen bevrijden van de goddelozen en hen verlossen, want zij hebben tot Hem de toevlucht genomen” (Psa. 37:39-40)

“Ik zeg tegen de HEERE: Mijn toevlucht en mijn burcht, mijn God, op Wie ik vertrouw!” (Psa. 91:2)

Dikwijls lijkt de HEERE wie Hem zoeken te hebben verlaten. Hij lijkt het onrecht in de wereld niet te zien. Maar aan de aandacht van de HEERE ontsnapt niets, want Hij “zetelt voor eeuwig” (Psa. 9:8) bóven het wereldgebeuren, de hele eeuw door. Bij de voleinding van de eeuw zal Hij de rechtvaardige Rechter blijken te zijn.

Op zekere dag zal Hij “Zijn grote kracht aannemen en het koningschap aanvaarden” (Openb. 11:17). Dan breekt het moment aan “van de doden om geoordeeld te worden, om het loon te geven aan de profeten, de heiligen en allen die Gods naam vrezen, de kleinen en de groten”. Dan zal de Schepper gaan “verderven wie de aarde verderven” (Openb. 11:18). Op dat moment zal blijken, dat Hij Zijn volk niet heeft verlaten (vgl. Mal. 3:16-18).

12 Zing psalmen voor de HEERE, Die te Sion woont, verkondig onder de volken Zijn daden.

13 Want Hij eist vergelding voor vergoten bloed, Hij denkt daaraan, Hij vergeet het hulpgeroep van de ellendigen niet.

De dichter roept zijn volksgenoten op, om voor de HEERE (die in Jeruzalem woont) psalmen te zingen, en ook in de diaspora (“onder de volken”) Zijn daden te verkondigen. De lof die zij de HEERE moeten toebrengen, is de erkenning dat Hij aan het vergoten bloed heeft gedacht en het hulpgeroep van de slachtoffers niet is vergeten. In een visioen heeft Johannes de “zielen” gezien van hen “die geslacht zijn om het woord van God en om het getuigenis dat zij hadden”. De Almachtige oordeelt en wreekt dat onrecht niet meteen. Hij grijpt pas in, wanneer de martelaren “voltallig zijn” (Openb. 5:9-11). Op de oordeelsdag zal Hij voor alle misdaden “vergelding eisen”, de onschuldigen doen opstaan en hen eer bewijzen (vgl. Openb. 20:4,6), maar de tegenstanders straffen (vgl. Openb. 6:10-11, 19:11-21, 20:13).

14 Wees mij genadig, HEERE, zie mijn ellende aan, mij aangedaan door wie mij haten, U Die mij opheft uit de poorten van de dood.

Vers 14 kan worden beschouwd als een verzoek van koning David. Hoewel hij het volk Israëel dikwijls de overwinning had bezorgd in de strijd, “tienduizenden had verslagen” (1 Sam. 18:7) en de heidenvolken had doen terugdeinzen, waren er telkens opnieuw Israëlieten die zijn koningschap niet zagen zitten. Vers 14 is een verzoek aan de HEERE, om niet alleen de buitenlandse vijanden, maar ook de binnenlandse haters aan te pakken. Een koning heeft de steun van zijn onderdanen nodig. De HEERE is in staat om haat in liefde te veranderen, en verstokte haters te straffen.

Maar vers 14 is vooral een bede van Israëls Messias. Hij is in letterlijke zin “opgeheven uit de poorten van de dood”. Zijn Vader heeft Hem opgewekt, doen opstaan, bekleed met onvergankelijkheid en doen zitten aan Zijn rechterhand. Hij is “dood geweest”, maar “levend tot in alle eeuwigheid” (Openb. 1:18). Toch wordt de Messias nog altijd “ellende aangedaan” door mensen die Hem haten. De apostel Paulus moest al “veel lijden... en in zijn vlees aanvullen wat nog ontbrak aan de verdrukkingen van Christus voor Zijn lichaam, dat is de gemeente” (Kol. 1:24).

Volk en koning zijn volgens de Bijbel één. Dat geldt ook van de Messias en wie Hem toebehoren. Tegen Saulus, die Zijn discipelen vervolgde, zei Hij: “Saul, Saul, waarom vervolg je *Mij*?” (Hand. 9:4). Wanneer de Messias op de troon van Zijn heerlijkheid zit, zal Hij tegen de volken zeggen: “Voorwaar, Ik zeg u: voor zoveel u het hebt gedaan aan één van de geringsten van deze broeders van *Mij*, hebt u het *Mij* gedaan” (Matth. 25:40), en: “Voorwaar, Ik zeg u, voor zoveel u het aan één van deze geringsten niet hebt gedaan, hebt u het *Mij* ook niet gedaan” (Matth. 25:45).

De gelovigen van vandaag zijn door Gods Geest met het opgestane en verheerlijkte Hoofd verbonden. De Gemeente is Zijn “lichaam” (Rom. 12:5, 1 Kor. 12:27, Efe. 1:23, Kol. 1:18), d.w.z. Zijn “aanvulling” of “completering” (Efe. 1:23) en gelovigen vormen Zijn “leden” (d.w.z. Zijn ledematen, Efe. 4:30, 1 Kor. 6:15).

Psa. 9:14 is in de eerste plaats een verzoek van de Messias, om het verdrukte Israël en de gelovigen uit de volken recht te verschaffen en hen in Zijn verhoging te laten delen.

15 Dan zal ik al Uw loffelijke daden vertellen in de poorten van de dochter van Sion, mij verheugen in Uw heil.

Vers 15 is een gelofte van de psalmist. Wanneer de Almachtige een eind zou maken aan zijn ellende, zou hij in de poorten van Jeruzalem vertellen hoe de HEERE hem recht had gedaan en zich verheugen over de redding die God hem had geschonken. In de Bijbel wordt de bevolking van Jeruzalem dikwijls voorgesteld als een vrouw, “de dochter van Sion”. De hele stad zou te horen krijgen hoe David de HEERE loofde. Door middel van zijn lied zou de koning bekend maken, wat God had gedaan, en God in een lofzang prijzen.

Vers 15 is echter ook een gelofte van de opgestane en verheerlijkte Messias. Wanneer de HEERE een eind heeft gemaakt aan de ellende die verdrukkers Zijn volgelingen aandoen, zal de Messias de poorten van Jeruzalem binnentreden en daar vertellen wat Zijn Vader heeft gedaan.

16 De heidenvolken zonken in het graf dat zij maakten; hun voet raakte gevangen in het net dat zij heimelijk spanden.

17 De HEERE is bekend geworden, Hij heeft recht gedaan. De goddeloze raakt verstrikt in het werk van zijn eigen handen. Higgajon, Sela

Psa. 9:16 is mogelijk gezongen, toen David de overwinning had behaald over al zijn vijanden (2 Sam. 8:14). Maar deze lofzang zal ook worden aangeheven wanneer de heerlijkheid van de Messias is verschenen. Wanneer de Zoon des mensen komt, zal Hij de legers van de naties vernietigen, die tegen Israël waren opgerukt. Wat de heidenen Gods volk dachten aan te doen, zal henzelf treffen (vgl. Zach. 12:1-9, 14:1-7, 14:12-19; Joël 3:9-17; Ezech. 38:1-39:29; Openb. 14:14-20, 19:15). Ze zullen zinken in de kuil die ze voor anderen hadden gegraven, en gevangen worden in de strik die ze voor anderen hadden gezet. Zo zal de HEERE “recht doen”.

Door de verschijning van de Messias en de ondergang van de vijanden zal de HEERE zich zowel aan Israël als aan de volken bekend maken. De profeet Joël heeft in dit verband opgemerkt: “En gij zult weten, dat Ik, de HERE, uw God ben, die woon op Sion, mijn heilige berg” (Joël 3:17). De profeet Ezechiël schreef: “Ik zal Mij groot en

heilig betonen en Mij doen kennen ten aanschouwen van vele volken; en zij zullen weten, dat Ik de HERE ben” (Ezech. 38:23). “Ik zal Mijn heilige naam bekendmaken onder Mijn volk Israëel; Ik zal Mijn heilige naam niet meer laten ontheiligen; en de volken zullen weten, dat Ik de HERE ben, heilig in Israëel. Zie, het komt, het zal geschieden, luidt het woord van de Here HERE; dit is de dag, waarvan Ik gesproken heb” (Ezech. 39:8). “Zo zal Ik Mijn heerlijkheid onder de volken brengen, en zullen alle volken het gericht zien dat Ik voltrokken heb, en de hand die Ik op hen heb gelegd. Het huis Israëls zal weten, dat Ik de HERE hun God ben, van die dag af en voortaan” (Ezech. 39:21-22).

De betekenis van de uitdrukkingen “*higgajon*” en “*sela*” is omstreden. *Higgajon* zou “alleenspraak” of “meditatie” kunnen betekenen, en *sela* “pauze”. Volgens sommigen was *higgajon* een onderbreking van de zang, die werd opgevuld met een tussenspel van de instrumenten, zodat de toehoorders het voorafgaande konden overdenken. Gelovigen die de psalm zongen of die ernaar luisterden, werden opgeroepen om over het gehoorde na te denken en vervolgens vol overtuiging in te stemmen met het volgende couplet.

18 De goddelozen keren terug, naar de hel toe, alle heidenvolken, die God vergeten.

De vertaling van het Hebreeuwse woord *sheool* met “hel” in Psa. 9:18 is onjuist. Want *sheool* wordt in het Griekse Nieuwe Testament niet door het woord *gehenna* (“hel”), maar door het begrip *hades* weergegeven. En de *hades* is de verblijfplaats van alle doden vóórdat zij geoordeeld worden, niet de verblijfplaats van onrechtvaardige doden ná het oordeel (Openb. 20:13). In moderne Bijbelvertalingen zijn de begrippen *sheool* en *hades* daarom weergegeven als “dodenrijk”.

Uit het werkwoord “terugkeren” blijkt, dat de dichter zinspeelt op het *sterven* van de vijanden, en niet op hun lot bij het laatste oordeel. De HERE heeft in de hof van Eden tegen de mens gezegd: “Stof bent u, en tot stof zult u terugkeren” (Gen. 3:19). Dat: “de goddelozen terugkeren naar de *sheool*” (Psa. 9:18) is een parallel van: “de heidenvolken zonken in het graf dat zij maakten” (Psa. 9:16). Omdat die machtige en imposante vijanden maar hoopjes stof zijn, zullen ze naar het stof terugkeren. Dan worden ze niet meer gezien. Het Griekse woord *hades* betekent letterlijk: “het ongeziene”, de verblijfplaats van de doden.

19 Want de arme wordt niet voor altijd vergeten, de hoop van de ellendigen vergaat niet voor eeuwig.

Vers 19 zinspeelt op het onrecht en de onderdrukking, die de volken Israëel hebben aangedaan. Wanneer de heidenvolken op de dag des HEREN worden geoordeeld en het grote Babylon valt, zal blijken dat God “de arme niet voor altijd heeft vergeten” en dat “de hoop van de ellendigen niet voor altijd is vergaan”. Parallellen van deze

psalmregel zijn te vinden bij de profeet Maleachi (Mal. 4: 1-3) en in het boek Openbaring (Openb. 5:9-11, 11:18, 18:20,24; 19:2)

20 Sta op, HEERE, laat de sterveling zich niet sterk maken; laat de heidenvolken voor Uw aangezicht geoordeeld worden.

21 HEERE, jaag hun vrees aan; laat de heidenvolken weten dat zij stervelingen zijn. Sela

De slotwoorden van de psalm zijn een bede om de komst van het messiaanse rijk. Wanneer de Messias verschijnt, zullen de heidenvolken geoordeeld worden (Matth. 25:31-46, Hand. 17:31) en zal de HEERE de mensheid vrees aanjagen (Openb. 6:15-17). Op dat moment zal alle menselijke grootheid waarop de volken vertrouwden: imposante bouwwerken, torens en muren, rijkdom en techniek niets waard blijken te zijn (Jes. 2:12-18). Dan zullen de mensen zich in grote angst voor de HEERE proberen te verbergen en beseffen dat ze stervelingen zijn (Jes. 2:19-22, Openb. 6:15-17). Maar de overlevenden uit de volken zullen de lofzang van de psalmist horen (Psa. 9:12) en in het tijdperk na het gericht jaarlijks naar Jeruzalem opgaan om het Loofhuttenfeest te vieren (Zach. 14:16-19).

* * * * *